

เทศน์รับผ้าป่าช่วยชาติ ณ วัดศรีชมภูองค์ตื้อ อ.ท่าบ่อ จ.หนองคาย
เมื่อวันที่ ๑๙ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๓ (บาย)

คนไร้ที่พึ่ง

รองผู้ว่าราชการจังหวัดหนองคายกล่าวรายงาน

กราบนมัสการพระธรรมวิสุทธิมงคล หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน ในนาม
ชาวอำเภอท่าบ่อ จ.หนองคาย ประกอบด้วยคณะสงฆ์ คณะข้าราชการ พุทธศาสนิกชน
ทั่วไป รู้สึกปลื้มปีติยินดีเป็นที่สุดที่หลวงตาได้เมตตาแสดงธรรมเทศนาโปรดชาว
อำเภอท่าบ่อ จ.หนองคาย และรับผ้าป่าช่วยชาติ ในสภาวะที่ประเทศประสบวิกฤตทาง
เศรษฐกิจ ซึ่งดำเนินการมาตั้งแต่ปี ๒๕๔๐ อันเนื่องมาจากพี่น้องชาวไทยโดยทั่วไป ได้
หลงใหลด้านวัตถุนิยม มีการใช้จ่ายเงินเกินตัว มีค่านิยมที่ฟุ้งเฟ้อ จำเป็นต้องกู้เงินตรา
จากต่างประเทศมาเป็นค่าใช้จ่าย จึงก่อให้เกิดความเดือดร้อนไปทั่ว และขยายตัวไปยัง
จังหวัดต่าง ๆ ทั่วประเทศ

ในบรรยากาศแห่งความมืดมิด หลวงตาได้ออกมาส่องแสงให้เห็นทางรอดของ
ประเทศ ด้วยการปลุกจิตวิญญาณ ปลุกจิตสำนึกให้พี่น้องชาวไทยเกิดการตื่นตัวว่า คน
ไทยต้องกู้ชาติด้วยตนเอง เช่นเดียวกับสมเด็จพระนเรศวรมหาราชและสมเด็จพระเจ้า
ตากสินมหาราชได้ทรงกอบกู้ประเทศไทยในอดีต โครงการผ้าป่าช่วยชาติจึงได้เกิดขึ้น
หลวงตาได้ทำให้พี่น้องชาวไทยลดความเห็นแก่ตัว ลด ละ เลิก ด้านวัตถุนิยมว่าสิ่งเหล่านี้
ไม่จีรังยั่งยืน หันมาดำเนินรอยตามคำสอนพระพุทธองค์ คือ เรียบง่าย ประหยัด

ชาวอำเภอท่าบ่อ ขอกราบขอบพระคุณไว้แทบเท่าหลวงตา ที่ได้มาโปรดชาว
อำเภอท่าบ่อ ให้ได้มีส่วนร่วมในโครงการมหากุศลครั้งนี้ ขอให้อำนาจแห่งพระพุทธานุ
ภาพ สังฆานุภาพ และบารมีที่หลวงตาได้รับใช้พุทธศาสนามาชั่วชีวิต ได้โปรดดล
บันดาลให้หลวงตามีสุขภาพแข็งแรง อายุมั่นขวัญเย็น เป็นร่มโพธิ์ร่มไทร เป็นที่ยึด
เหนี่ยวด้านจิตใจของพี่น้องประชาชนไปอีกนานแสนนาน บัดนี้ได้เวลาอันเป็นอุดม
มงคลแล้ว กระผมขอกราบอาราธนานิมนต์หลวงตาได้โปรดแสดงธรรมเทศนา และรับ
ผ้าป่าช่วยชาติของพี่น้องชาวอำเภอท่าบ่อ และอำเภอใกล้เคียง ที่ได้มาร่วมงานบุญมหา
กุศลในครั้งนี้ได้ใช้เป็นเครื่องยึดเหนี่ยว และแนวทางปฏิบัติที่ถูกต้องตั้งงามต่อไป
ขอกราบอาราธนาครับกระผม

.....

วันนี้เป็นวันโอกาสวาสนาอำนวย และเป็นวันมหามงคลแก่พี่น้องชาวอำเภอท่า
บ่อและแถวใกล้เคียงในเขตจังหวัดหนองคาย ได้มีศรัทธาสამัคคีด้วยความรักชาติ
ปรารถนาจะให้เมืองไทยเรามีความจริงถาวรยั่งยืนสืบไป และได้พร้อมหน้ากันบริจาค

ทานเพื่อการเสียดสละ หนุ่นชาติไทยของเรา และได้นิมนต์หลวงตาบัวที่วัดป่าบ้านตาดมา แสดงธรรม ก็เป็นโอกาสอันดีด้วยที่หลวงตามีความมุ่งมาดปรารถนาอยากพบพี่น้อง ชาวจังหวัดและอำเภอท่าบ่อของเรา เพราะจากนี้ไปนาน

หลวงตาจะเล่าอดีตย่อ ๆ เพื่อพี่น้องทั้งหลายได้ทราบเป็นแนวทาง ก่อนที่จะมา เทศนาว่าการนี้อาจจะเป็นวาระสุดท้ายก็ได้ เพราะความแก่เฒ่าชราเริ่มใกล้เข้ามาทุกวัน ๆ หลวงตาเคยมาพักภาวนาอยู่ที่วัดป่าอรัญญิกาวาส แต่ก่อนอำเภอท่าบ่อเราอยู่ข้างในลึก ๆ โนน แถวนี่ไม่มีหมู่บ้านเลย มีเป็นวัดป่าเรียกว่า อรัญญิกาวาส แถวรอบ ๆ นั้นเป็น ป่าช้า เต็มไปด้วยป่าไม้ ไม่มีบ้านผู้บ้านคนเลย ใน พ.ศ.๒๔๘๓-๘๔ มาพักภาวนา จาก นั้นก็เที่ยวไปในภูเขาแถวทางตะวันตกศรีเชียงใหม่ อำเภออะไรบ้างแถวนั้น รวมแล้วตั้ง แต่ออกจากอำเภอท่าบ่อ จ.หนองคาย ไปเป็นเวลา ๑๖ พรรษา

มาที่นี่ได้ ๘ พรรษา ออกบำเพ็ญปฏิบัติเรียบร้อยแล้ว หลังจากออกจากนี้ก็ไป หาหลวงปู่มั่นเราที่สกลนคร พอท่านมรณภาพ ถวายศพท่านเรียบร้อยแล้วก็ถวายเพลิง แล้วกลับมาขึ้นภูเขอะไร เขาเรียกทาง ถ้ำผาดัก อ.ท่าบ่อ เหล่านี้ไปอยู่ในป่าในเขาลึก พอกลับออกมา อ.ท่าบ่อ ของเรา จะแวะมาพักวัดอรัญญิกาวาสนี้แล มาจำไม่ได้เลย ถามเขาว่าวัดอรัญญิกาวาสอยู่ที่ไหน เขาชี้บอกว่านี้แหละวัดอรัญญิกาวาส เราไม่ยอม เชื่อเขาเลย เพราะกลับมาที่หลังนี้บ้านเรือนทุกสิ่งทุกอย่างหนาแน่น เต็มไปด้วยผู้คน จนเชื่อว่าเป็นวัดอรัญญิกาวาสซึ่งเราเคยมาอยู่ไม่ได้เลย

จึงเดินก้าวเข้าไปภายในวัดไปดู เพราะไม่เชื่อเขา ครั้นไปดูแล้วเห็นศาลาเก่า ๆ แก่ ๆ หลังหนึ่งอยู่ที่นั่นซึ่งเราจำได้ จึงแน่ใจว่า อ้อ นี่เองเป็นวัดอรัญญิกาวาส เราเชื่อ แล้ว นี่หมายความว่าแต่ก่อนเป็นดงเป็นป่าทั้งหมด เขตตลาดตเลนี้มีแต่ป่าทั้งนั้น ไม่มี บ้านผู้บ้านคนเลย กลับมาที่หลังตลาดนี้เต็มไปด้วยผู้ด้วยคน วัดอรัญญิกาวาสเปลี่ยนแปลงไปหมด เราจึงได้ทราบที่หลังเวลาเข้าไปดูศาลาหลังเก่าแก่ซึ่งยังไม่รื้อไม่ถอนไป ไหนเลย นั่นละเป็นสักขีพยานที่เราเคยมาพัก นี่หลวงตาก็คงได้มาพักภาวนากับบรรดาพี่น้องทั้งหลายทางแถว อ.ศรีเชียงใหม่ อ.ท่าบ่อ อยู่ในป่าในเขามาเป็นเวลานาน

วันนี้ได้โอกาสมาเยี่ยมพี่น้องทั้งหลายที่กำลังจะช่วยชาติไทยของเราให้เต็มเม็ด เต็มหน่วย บัดนี้ก็เป็นเวลาแก่แล้วสำหรับหลวงตา ไม่น่าจะไปเทศนาว่าการที่ไหนได้อีก แล้ว เพราะสุขภาพอ่อนลงทุกวัน ๆ ไม่มีเพื่อนฝูงเป็นที่อยู่ ก็เอาความเหน้อยความ ลำบากความทุกข์ในธาตุในชั้นนี้แห่งความเป็นคนแก่นี้เป็นเพื่อนกันไปประจำวัน ๆ ตื่น เข้าขึ้นมาถึงสนิทสนมกันกับเพื่อนทุกข์ แก่ชรา ความเหน้อยลำบาก เป็นไปทุกวี่ทุกวันจน กระทั่งถึงหลับ นี่หลวงตาเวลานี้ไม่ค่อยมีเพื่อนฝูงที่ไหนแหละ

ประชาชนพลเมืองเมืองไทยเรานี้ ๖๒ ล้านคน แต่ที่มาเป็นเพื่อนใกล้ชิดสนิทติดกันจริง ๆ ก็คือความเหน้อยความลำบาก การก้าวเดินลำบาก การลุกลำบาก ไปไหนมาไหนลำบาก อยู่ธรรมดาก็ลำบาก นี่คือเพื่อนของหลวงตาเวลานี้ ได้นี้เป็นเพื่อนเป็นเพื่อนตาย คงจะเป็นไปด้วยกันนั่นแหละ ถึงวันตายเพื่อนเหล่านี้จะจากไปไหนเราก็ไม่ตามหามันแหละ บรรดาพี่น้องทั้งหลายก็ขอได้เอาธรรมข้อนี้คิดเป็นเครื่องสะตูดใจบ้าง แต่ก่อนหลวงตาก็หนุ่มน้อย แข็งแรง ไปไหนมาไหนซึ่งซังตังตัง แต่เวลานี้ก็ได้เพื่อน ความแก่ความทุกข์ความลำบากมาเป็นเพื่อนสนิทติดกันตลอดเวลา พี่น้องทั้งหลายตั้งแต่เด็กเล็กเด็กน้อยขึ้นไปจนกระทั่งถึงคนเฒ่าคนแก่ ก็คงจะได้เพื่อนอันนี้มาสนิทติดกัน เช่นเดียวกันกับหลวงตา จึงขออย่าได้มีความประมาทนอนใจ

วันนี้เราทั้งหลายได้สร้างมหากุศลอันยิ่งใหญ่ มีท่านรองผู้ว่าราชการจังหวัดหนองคายมาเป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทร มาเป็นประธานในงานนี้ เพราะเป็นงานอันยิ่งใหญ่ในระดับชาติไทยของเรา รู้สึกว่าต่างคนต่างมีความปลาบปลื้มในมหากุศลผลบุญที่ได้สร้างในวันนี้ หลวงตาเองก็ตะเกียกตะกายมาเพื่ออนุโมทนาสาธุการกับกองมหากุศลของพี่น้องทั้งหลาย คือวัตถุไทยทานที่พี่น้องทั้งหลายบริจาคมากมายน้อยนี้ หลวงตาแยกเข้าสู่คลังหลวง และแยกออกเป็นเงินหมุนเวียนเพื่อช่วยชาติบ้านเมืองของเรา เช่น สงเคราะห์คนทุกข์คนจน สถานสงเคราะห์ โรงร่ำโรงเรียน โรงพยาบาล ที่ราชการต่าง ๆ เหล่านี้ออกจากเงินหมุนเวียนที่พี่น้องทั้งหลายบริจาคนี้แล ไปช่วยชาติบ้านเมืองอยู่เวลานี้

สำหรับทองคำและดอลลาร์นั้น เราหมุนเข้าสู่คลังหลวงทั้งสิ้น ไม่เอาไว้ที่ใดที่หนึ่งเลย สำหรับเงินสดนี้ก็แบ่งเข้าสู่คลังหลวงโดยซื้อทองคำเพื่อเข้าสู่คลังหลวงด้วย แบ่งแยกออกมาเป็นเงินหมุนเวียนเพื่อช่วยพี่น้องชาวไทยเราทั่วประเทศด้วย ตามแต่จะเห็นสมควรสงเคราะห์หมากน้อยเพียงไร จึงเป็นสมบัติหลายประเภท ทั้งเข้าสู่คลังหลวง ทั้งซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวง และแยกมาเป็นเงินหมุนเวียนเพื่อช่วยชาติบ้านเมืองของเรา โดยการก่อนั้นสร้างนี้ โรงร่ำโรงเรียน โรงพยาบาล สถานสงเคราะห์ ที่ราชการต่าง ๆ ที่เห็นว่าจำเป็น เราก็ได้อุตส่าห์พยายามช่วยตลอดมา

วันนี้พี่น้องทั้งหลายได้บริจาคทานมหากุศล คือวัตถุทั้งหลายมีทองคำ ดอลลาร์ เงินสด นี่เป็นวัตถุทานของพี่น้องทั้งหลายได้บริจาคมา วัตถุทานเหล่านี้จะเข้าสู่คลังหลวงหนึ่ง จะแยกออกเป็นประโยชน์แก่ประชาชนดังที่เรียนให้ทราบแล้วประการที่สองนี้หนึ่ง นี้เรียกว่าวัตถุทานเข้าสู่คลังหลวงเพื่อหนุนชาติไทยของเรา ส่วนมหากุศลที่เกิดขึ้นจากการบริจาคทานของพี่น้องทั้งหลายได้เสียสละมานั้น เป็นมหากุศลอันยิ่งใหญ่หนุนเข้ามาสู่จิตใจของเราทั้งหลาย เรียกว่าบรรจุมหากุศลเข้าสู่ดวงใจของตน นี้เราได้

กุศลทั้งสองประเภท เครื่องหนุนชาติไทยของเราให้มีความแน่นหนามั่นคงนี้ประการหนึ่ง หนุนจิตใจของเราให้มีความหนาแน่นมั่นคงด้วยบุญด้วยกุศล ตายแล้วเราก็ไปเกิดในสถานที่ดี นับตั้งแต่มนุษย์ขึ้นไปถึงเทวดา อินทร์ พรหม จนกระทั่งถึงนิพพาน เราได้อาศัยกุศลผลทานที่เราได้บริจาคเหล่านี้แลเป็นเครื่องหนุนจิตใจของเรา ส่วนวัตถุที่เข้าหนุนคลังหลวงแห่งชาติไทยของเรา ส่วนบุญส่วนกุศลนั้นเข้ามาหนุนจิตใจของพี่น้องชาวไทยเรา ได้บุญได้กุศลทั่วหน้ากัน กรุณาได้ทราบตามนี้

การสร้างบุญกุศลแต่ละครั้งละคราวนี้เป็นสิ่งที่ทำได้ยากลำบาก ไม่เหมือนการทำจำเริญด้วยอำนาจของความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา อันนี้ทำได้ทุกผู้ทุกคนทุกเวลาเวลา ไม่มีหน้าแล้งหน้าฝน ที่มีดที่แจ่ม ทำกันได้ทั้งนั้น ส่วนบุญส่วนกุศลที่จะทำให้เป็นขึ้นเป็นอันแล้ว ต้องมีการปรึกษาหารือประชุมกัน ดังพี่น้องทั้งหลายได้มาบริจาคมหากุศลในครั้งนี้ ก็ต้องมีการคบค้าสมาคมปรึกษาหารือ ทั้งทางฝ่ายราชการงานเมือง พ่อค้า ประชาชน ตลอดจนคนธรรมดาทั่วไปหมด จึงรวมตัวได้แล้วมาบริจาคเป็นครั้งเป็นคราวไป คราวนี้นับว่าเราได้บุญได้กุศลมากมายกายกอง

ขอให้พี่น้องทั้งหลายเชื่อเถิดว่า พระพุทธเจ้าไม่เคยโกหกสัตว์โลกแม้รายเดียวเลยว่าการปฏิบัติตามธรรมที่ท่านทรงสั่งสอนไว้แล้วนั้น พาสัตว์โลกทั้งหลายให้มีความลุ่มจมอย่างนี้ไม่เคยมี จึงขอให้เชื่อท่าน ท่านสอนเราว่าให้ท่านก็อย่าปากกันตระหนี่ถี่เหนียว ซึ่งเป็นการขัดแย้งต่อคำสอนของพระพุทธเจ้า อย่าฝ่ออย่าฝืน เรามีมากให้มาก มีน้อยให้น้อย ให้ทุกวี่ทุกวันก็เป็นเหมือนกับน้ำฝนที่ตกลงจากบนฟ้า ตกไม่หยุดไม่หย่อนที่ละเม็ด ๆ หลายครั้งหลายหนก็ทำน้ำมหาสมุทรทะเลหลวงให้เต็มตื้นขึ้นมาได้เช่นเดียวกัน

นี้การกุศลของเราวันนี้ก็สร้าง วันหน้าก็สร้าง วันนี้ก็ให้ทาน วันนั้นก็รักษาศีล วันนี้ก็เจริญเมตตาภาวนา ซึ่งล้วนแล้วตั้งแต่ทำฝนแห่งบุญแห่งกุศลไหลเข้าสู่จิตใจของเราจิตใจของเราก็มีความเต็มตื้นชุ่มเย็นไปด้วยบุญด้วยกุศลที่เราสร้างไว้ นี้ ๆ เวลาตายแล้วอำนาจแห่งบุญแห่งกุศลนี้จะหนุนจิตใจของเราให้ไปเกิดในสถานที่ดี นับตั้งแต่มนุษย์นี้ขึ้นไปถึงเทวดา

เทวดาก็มีหลายชั้น ท่านกล่าวไว้ในคัมภีร์ว่า เทวดามีถึง ๖ ชั้น ตั้งแต่ชั้นจาตุมฯ ขึ้นไปถึงปริณิมิตวสวัตดี นี้เรียกว่าเทวดา แล้วพรหมมีอีก ๑๖ ชั้นขึ้นไปโดยลำดับ นิพพาน ๑ ชั้น เหล่านี้เป็นสถานที่อยู่ที่เสวยบุญกรรมของท่านผู้สร้างบุญสร้างกุศลทั้งหลายได้มากน้อยต่างกันเพียงไร หนักเบาเพียงไร ก็ไปเกิดในสถานที่นั้น ๆ ตั้งแต่สวรรค์ขึ้นไปเป็นชั้น ๆ ตามอำนาจวาสนาของบุคคลผู้ได้สร้างบุญสร้างกุศลไว้หนักเบา มากน้อยต่างกัน จากนั้นก็เป็นท้าวมหาพรหม พอบุญกุศลเต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้วด้วย

การบำเพ็ญ เหมือนฝนตกที่ละหดยละหยาด สามารถทำจิตใจของเราให้เต็มต้นด้วย
อรรถด้วยธรรม เต็มหัวใจแล้วก็นำเจ้าของเข้าสู่นิพพาน ลีนจากทุกข์จากความกังวลวุ่น
วายทั้งหลายได้โดยสิ้นเชิง บุญกุศลจึงเป็นธรรมชาติที่ฝากเป็นฝากตายของเราได้ทั่ว
หน้ากัน

สำหรับวัตถุนเงินทองข้าวของที่เรต่างคนต่างอาศัยกันอยู่เวลานั้นนั้น เป็นไปใน
เวลาที่มีชีวิตอยู่นี้เท่านั้น พอหมดชีวิตแล้วสมบัติทั้งหลายเหล่านี้ก็หมดความหมายไป
ตาม ๆ กัน พร้อมกับลมหายใจของเราขาดสะบั้นออกจากชีวิต สมบัติเงินทองข้าวของก็
ทิ้งไว้เกลื่อนอยู่ตามบ้านตามเรือนตามสถานที่ต่าง ๆ ให้ลูกให้หลานให้เหลน ญาติมิตร
สหาย มาครองแทน ครองสมบัติที่เป็นมรดกของพ่อของแม่ปู่ย่าตายายมอบเอาไว้ พ่อ
แม่ปู่ย่าตายายไปกันหมดแล้ว ไม่มีใครชนของเหล่านี้ สมบัติเหล่านี้ไปได้เลย ก็มอบให้
ลูกเต้าหลานเหลนเป็นผู้รับมรดกแทน

ลูกเต้าหลานเหลนถ้าผู้ไม่ประมาทก็รักษามรดกนี้ นำมรดกนี้ให้เป็นต้นทุน
บำเพ็ญบุญบำเพ็ญกุศลอุทิศส่วนกุศลนี้ให้แก่ผู้ล้มผู้ตายคือปู่ย่าตายายพ่อแม่บิดา
มารดรของเรา ท่านเหล่านั้นก็ได้รับส่วนบุญส่วนกุศลจากเรา เราก็ได้ส่วนบุญส่วนกุศล
จากมรดกก่อนนี้ แล้วเวลาเราตายไป ส่วนที่เหลืออยู่เราก็มอบให้ลูกหลานต่อไปอีก เขา
ก็รับช่วงอย่างเดียวกัน สร้างบุญสร้างกุศลอุทิศให้แก่พ่อแม่ปู่ย่าตายายตลอดไป บุญ
กุศลก็ไม่ขาดไม่สิ้นตลอดไปเลย

แต่ถ้าผู้มีความลืมนื้อลืมตัว เป็นคนเกเรโกรโโกโส ได้สมบัติจากพ่อจากแม่มาก
น้อยมาแล้วเอาไปถลุงหมด ในการทำความชั่วช้าลามกต่าง ๆ หาประโยชน์ให้แก่ตัว
และญาติวงศ์ทั้งหลายมีพ่อแม่ปู่ย่าตายาย เป็นต้น ไม่ได้เลย ผู้นี้เรียกว่าเกิดมาสังหาร
วงศ์สกุลของตน เกิดมาสังหารสมบัติเงินทองข้าวของของพ่อแม่ปู่ย่าตายายที่มอบเป็น
มรดกให้ ให้สูญสิ้นไปหมด ตัวเองก็ไปลุ่มไปจมอยู่ในบาปในกรรมตกนรกหมกไหม้
เพราะได้มรดกนี้ไปทำความชั่วแก่ตน ก็กลายเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้แก่ตัวเรื่อย ๆ ไป
นี้เรียกว่าผู้รับมรดกที่ผิดทาง เจ้าของก็ลุ่มจม พ่อแม่ปู่ย่าตายายที่มอบมรดกไว้ก็ไม่ได้
ผลประโยชน์อะไร เจ้าของเองก็เกิดความลุ่มจมเพราะความลืมนื้อลืมตัว เอาสมบัติ
เหล่านี้ไปทำความเสียหายเสียมากต่อมาก

เพราะฉะนั้นจึงขอให้พี่น้องทั้งหลายจดจำเอาไว้ว่า ชีวิตของเรามีอยู่นี้ เราอาศัย
สมบัติเหล่านี้แล ตึกรามบ้านช่อง ที่อยู่ที่อาศัยที่กินอาศัยมันตลอดไป ๆ จนกระทั่งถึง
ชีวิตหาไม่ นี่เป็นสมบัติที่ร่างกายของเราได้อาศัยเวลาเรามีชีวิตอยู่ ไม่ว่าท่านว่าเราจะ
ต้องมีการกินอยู่หลับนอนใช้สอยเป็นธรรมดา อาศัยสมบัติเหล่านี้แลกับส่วนร่างกาย ที่

นี้พอตายไปแล้วสมบัติเหล่านี้ก็หมดความหมายสำหรับบุคคลคนนั้นทันที ๆ เจ้าของมีบาปมีบุญประการใดก็ไปเสวยบาปเสวยบุญตามกรรมดีกรรมชั่วของตัวเอง

เช่น ผู้ชอบทำบาปหาบตั้งแต่กรรมอันลามก เวลาตายแล้วก็ตกนรกหมกไหม้ไม่มีใครช่วยได้ เพราะเจ้าของไม่สนใจช่วยตั้งแต่ยังมีชีวิตอยู่ คือ ช่วยทำบุญให้ทาน รักษาศีล เจริญเมตตาภาวนา ไม่อยากทำก็ทำ นี่เรียกว่าช่วยตัวเอง ผู้ที่ตายแล้วก็ไปสู่สวรรค์สุดดีโดยไม่ต้องสงสัย ผู้ที่รักแต่ความชั่วช้าลามก ตายแล้วก็หาบแต่บาปแต่กรรมไปตกนรกหมกไหม้ หาวันสิ้นเวรสิ้นกรรมไม่ได้เลย นี่เป็นคนลืมนิ้ว

พี่น้องทั้งหลายอย่าได้ลืมนิ้วลืมนิ้วตัว เวลาที่เราเกิดมาก็มาพบสมบัติเงินทองข้าวของมากน้อย ที่พ่อแม่ปู่ย่าตายายมีไว้สำหรับเรา เกิดมาบ้านเราก็เห็นทันที เพราะพ่อแม่พาอยู่บ้าน สถานที่อยู่ สมบัติเงินทองข้าวของ พ่อแม่ปู่ย่าตายายมีอย่างไร เราก็ได้อาศัยใช้สอยจากพ่อแม่ปู่ย่าตายาย ใคร ๆ เกิดมาก็อย่างนี้เหมือนกันหมด แต่เวลาตายแล้วสิ่งเหล่านี้ต้องละต้องทิ้งปล่อยวาง อาศัยมันไปไม่ได้แล้ว อาศัยแต่บุญคุณงามความดีเท่านั้น

เพราะฉะนั้นจงพากันให้แยกนะ เวลาเรามีชีวิตอยู่ร่างกายของเราก็มีความจำเป็น เกี่ยวกับการเจ็บไข้ได้ป่วยก็ต้องได้หาหยากรักษา หยากราก็คือदानวัตถุ หาเงินไปซื้อมา ที่อยู่อาศัยก็ต้องเป็นदानวัตถุ ต้องวิ่งเต้นชวนชวายเป็นร่างกายที่มีความบกพร่องต้องการอยู่ตลอดเวลา เราปล่อยวางมันไม่ได้ พาอยู่พากินพาหลับพานอนพาขับพาถ่ายพาไปพามา แล้วหิวโหย ทั้งอยากหลับอยากนอน ทั้งอยากอาหารการบริโภค มันกวนตลอดเวลาในร่างกายนี้ เราจึงต้องได้อุตสาหะแสวงหามาเพื่อบำรุงร่างกายนี้ไว้ นี่เป็นส่วนอาศัยของกาย

ที่นี้ใจก็เรียกร้องหาบุญหากุศลจากเจ้าของอยู่เสมอ เพราะใจหิวโหยจากบุญจากกุศล บุญกุศลไม่มีในใจ มีแต่สมบัติเงินทองข้าวของภายนอกท่วมเมฆท่วมหมอกก็ไม่เกิดประโยชน์ทางด้านจิตใจ เพราะฉะนั้นเราจึงต้องชวนชวายทั้งสองทาง ร่างกายก็หา มาเยียวรักษาพาอยู่พากินพาหลับพานอน หามาปรนปรือมัน ส่วนจิตใจก็เรียกร้องหาบุญหากุศลหาความสุขความเจริญแก่ใจของตน เราจึงต้องได้สร้างบุญสร้างกุศล ด้วยการชวนชวายในการให้ทาน ในการรักษาศีล ในการเจริญเมตตาภาวนา นี่เรียกว่าสมบัติของใจโดยแท้ ตายแล้วเราจะได้อาศัยสมบัติของใจนี้ เป็นสมบัติที่พึ่งเป็นพึ่งตายได้จริง ๆ อย่าพากันปล่อยปละละวางบุญกุศลเพื่ออาหารหรือสมบัติของใจก็พากันสร้าง ทางด้านร่างกายก็พากันชวนชวายดังที่ปฏิบัติมานี้ถูกต้องแล้ว

วันนี้เราทั้งหลายก็ได้สร้างมหากุศลผลอันยิ่งใหญ่ต่อชาติไทยของเรา ส่วนมหากุศลอันยิ่งใหญ่ที่เป็นบุญจริง ๆ เป็นนามธรรมละเอียดลออมากนั้นก็ไหลเข้าสู่จิตใจของ

เรา บุญกุศลเราก็ได้ วัตถุประสงค์ของเราก็ได้ หนุชนชาติไทยของเราไป เรียกว่าเราไม่เสีย ที่ทั้งสองด้าน วัตถุประสงค์ได้เข้าสู่คลังหลวง ส่วนบุญส่วนกุศลก็ได้เข้าสู่จิตใจของเรา นี่ละที่ หลวงตาได้อุตสำหรับพยายามตะเกียกตะกายช่วยพี่น้องชาวไทยทั้งหลายตลอดมา

ถ้าพูดถึงเรื่องการเทศนาว่าการนี้เรียกว่าเทศน์มากที่สุด ภาคกลางหมดทุก จังหวัด ภาคเหนือเทศน์หมดทุกจังหวัด ภาคตะวันออกเทศน์หมดทุกจังหวัด ภาค อีสานเทศน์หมดทุกจังหวัด นี่มีก็จังหวัดในสามสี่ภาคนี้ หลวงตาได้อุตสำหรับพยายามไป เทศน์ให้ทุกจังหวัด ๆ บางแห่งเทศน์ซ้ำ ๆ ซาก ๆ ก็มี เช่น ในกรุงเทพนี้เทศน์หลาย ครั้งหลายหน ที่เก่าก็ไปเทศน์ เทศน์อยู่อย่างนั้น ที่ไม่ได้ไปก็คือทางภาคใต้ เราจึงมี ความเป็นห่วงใยพี่น้องทางภาคใต้ของเราเป็นอย่างมาก เมื่อจิตใจและร่างกายของเรา ไม่สมหวังแล้ว คือจะไปไม่ได้เหมือนภาคทั้งหลายแล้วเวลานี้ สังขารร่างกายอ่อนลงทุก วัน ๆ ส่วนจิตใจไม่มีวัย เทศนาว่าการเท่าไรก็ได้ทั้งนั้นแหละ สำหรับร่างกายซึ่งเป็น เครื่องมือนี้มันเป็นไปได้ไม่ได้

ที่แรกเราตั้งไว้เสมอกันหมด ทุกภาคในเมืองไทยของเรา เป็นสมบัติแห่งชาติ ไทยของเราทั้งนั้น เราจะอุตสำหรับพยายามไปเทศนาว่าการให้ได้ทุกภาค ๆ ไป แล้วที่ตั้ง เป้าหมายไว้ว่า ภาคใต้เราจะไปเทศน์ที่สุดท้าย เทศน์ให้หมดในภาคนั้นแล้วกลับ มาก็คงจะพอดีกับสังขารร่างกายหมดสภาพ เราคิดไว้อย่างนั้น แต่เวลานี้พอเทศน์เข้า มาถึงขั้นนี้แล้วหมดสภาพเสียก่อน ทางภาคใต้เลยไม่ได้ไป จึงได้บ่นเสียอกเสียใจว่า ไม่ได้ไปสมเจตนาที่ตั้งใจจะไปสงเคราะห์พี่น้องทุกภาคทั่วหน้ากัน มันก็ไปไม่ได้ จึงได้เป็น ความห่วงใยกับพี่น้องชาวภาคใต้ของเรา และกรุณาอย่าได้มีความน้อยอกน้อยใจว่า หลวงตาไปไม่ได้ พี่น้องทางภาคใต้ของเราก็ดี ขอให้คิดดั่งที่เรียนมานี้ว่า สังขารร่างกาย ไม่เอาไหนแล้วไปไม่ได้ หมดหวัง

ท่านผู้ใดมีศรัทธาบริจาคมากน้อย บัญชีธนาคารก็ได้เปิดไว้เรียบร้อยแล้ว กสิกร ไทย ก็ได้เปิดไว้แล้ว ทางกรุงเทพก็มี อุดรฯ ก็มี กรุงเทพจำกัดก็ได้เปิดธนาคารไว้แล้ว สำหรับรับบริจาคในโครงการช่วยชาติ อุดรฯ ก็มีแห่งหนึ่ง กรุงเทพก็มีแห่งหนึ่ง แล้ว ไทยพาณิชย์ก็ได้เปิดไว้แล้วทั้งทางอุดรฯ และทางกรุงเทพ ท่านผู้ใดจะบริจาค มีศรัทธา มากน้อยก็กรุณาโอนเข้าในบัญชีแห่งโครงการซึ่งระบุไว้เรียบร้อยแล้วนี้ได้ทุกแห่งทุกหน ไป โดยที่เขาไม่คิดค่าโอนเลย นี่ก็เปิดทางให้บรรดาพี่น้องที่มาได้ก็ดี มาไม่ได้ก็ดี ผู้ตั้ง ใจจะบริจาคทางโอนเงินก็โอนได้ ตั้งใจบริจาคด้วยตัวเองอย่างนี้ก็ได้อีกด้วยกันทั้งนั้น

การช่วยโลกสงสารช่วยเต็มเม็ดเต็มหน่วยมาได้ ๒ ปีกว่านี้แล้ว บัดนี้สภาพร่างกายไม่เอาไหน เทศน์จบลงแล้วกลางคืนนอนไม่หลับ อ่อนเพลียไปหมดเลย จึงได้หมดหวังที่จะไปสงเคราะห์พี่น้องชาวภาคใต้ จึงได้ออกอุทานด้วยความหมดหวังและความ

ห่วงใยพี่น้องชาวภาคใต้ว่า เสียใจ เราไปไม่ได้จริง ๆ เวลานี้อ่อนแล้ว การเทศนาว่าการ ในสถานที่ต่าง ๆ ดังที่เคยปฏิบัติมาก็หดย่นเข้ามาหมด เราจะไปให้เฉพาะที่จำเป็นเป็น จุด ๆ เพียงเท่านั้น เราจะรับสถานที่ต่าง ๆ ซึ่งเคยปฏิบัติมาและเทศนาว่าการตลอดมา นั้นไม่ได้แล้ว ร่างกายนี้ไม่เอาไหนแล้วเวลานี้ จะเทศน์ให้เฉพาะที่จำเป็น ๆ

วันนี้ก็อุทิศสัปดาห์ تعطียกตะกายมาเทศน์ให้พี่น้องชาวอำเภอท่าบ่อและแฉะใกล้ เคียงเขตจังหวัดหนองคายของเราฟัง ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ตั้งอกตั้งใจบำเพ็ญกุศล หลวงตานี้ได้สร้างกุศลตั้งแต่วันบวชมาถึงเวลานี้ได้ ๖๖ ปีนี้แล้ว สร้างตั้งแต่ความตึงาม ตลอดมาตั้งแต่วันก้าวเข้าสู่วัดสู่ว่าอุปัสมบทเป็นพระมา เรามีความทะนุถนอมศีลธรรม ของเราไม่ให้อย่างพร้อยขาดทะเลาะไปไหนได้เลย ตั้งแต่วันนั้นมาจนกระทั่งบัดนี้ เรียกว่า สร้างเต็มเม็ดเต็มหน่วย จริตนิสัยใจคอที่เคยเป็นฆราวาสเหมือนโลก ๆ เขานั้น เมื่อก้าว เข้ามาสู่วัดแล้วพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงเสียใหม่ ให้เป็นนิสัยของศีลของธรรมติดตัว ตลอดเวลาจนกระทั่งถึงบัดนี้ ก็เรียกว่าสร้างความดีมาเต็มเม็ดเต็มหน่วยไม่เป็นที่สงสัย

การบำเพ็ญตั้งแต่ต้นเริ่มบวชมาจนกระทั่งถึงบัดนี้ หลวงตาก็บำเพ็ญมาได้ ๖๖ ปี การบำเพ็ญมานี้เป็นที่พอใจทุกด้านทุกทาง ไม่ว่าจะศีล ไม่ว่าจะสมาธิ ไม่ว่าจะปัญญา วิชชา วิมุตติ หลวงตาได้บรรจุเข้าที่ใจนี้หมดโดยสิ้นเชิง ไม่มีอะไรบกพร่องในหัวใจ เพราะ อำนาจแห่งการอุทิศสัปดาห์พยายามวิงวอนชวนชวย ทะนุบำรุงรักษาคุณงามความดีตั้งแต่ บวชมา เมื่อทะนุถนอมบำรุงรักษาไม่หยุดไม่ถอยมันก็เต็มตื้นขึ้นมาได้ เช่น เราเทน้ำใส่ โถง เทชั้นแรกไม่เต็ม เทชั้นที่สอง ชั้นที่สามเข้าไป หลายครั้งหลายหน ถังน้ำใหญ่ ๆ ก็ เต็มได้ นี่ฉันใดก็เหมือนกัน

การปฏิบัติบำเพ็ญของเราตั้งแต่วันบวชมาจนกระทั่งบัดนี้ ศีลก็เป็นทีบริสุทธ์หา ที่ต้องติดตัวเองไม่ได้เลย เรียกว่าร่างกายของเราเป็นร่างของพระผู้มีศีลล้วน ๆ สมาธิก็มี เต็มหัวใจ ตั้งแต่เริ่มแรกล้มลุกคลุกคลานบำเพ็ญสมาธิ จิตใจว่าวุ่นซุ่นมัว เป็นทุกข์ ลำบากลำบาก เพราะกิเลสบีบบี้สไฟ มีแต่ความทุกข์แสดงออกภายในใจ เราก็กำจัดปิด เป่ามันออกตลอดเวลาไม่ลดละท้อถอย สมาธิคือความสงบเย็นใจ ความสว่างไสวภายในใจของตนที่มีสมาธิก็เต็มตื้นขึ้นมา ๆ จากนั้นก็ก้าวออกทางด้านปัญญา ปัญญามี ความเฉลียวฉลาดสามารถตัดพันกิเลสเป็นลำดับลำดับจนขาดไปเรื่อย ๆ ถึงวิมุตติหลุด พัน เราไม่สงสัยอะไรแล้วเวลานี้

จิตใจของเราได้ก้าวจากบารมีของเราที่สร้างมามากน้อยไม่ทราบแต่กับไหนกาล ใดก็ตาม ได้สร้างมาในชาตินี้เต็มเม็ดเต็มหน่วย หาที่ต้องติการบำเพ็ญของตนไม่ได้เลย ว่าย่อหย่อนที่ตรงไหน ได้อุทิศสัปดาห์พยายาม ผลที่เกิดขึ้นมาจากการ تعطียกตะกาย พยายามนี้ จึงปรากฏเด่นขึ้น ๆ จนกระทั่งถึงเวลานี้เป็นที่พอใจมาเป็นเวลาหลายปีแล้ว

เราไปที่ไหนเราบำเพ็ญเพื่อโลกด้วยความเมตตาล้วน ๆ เราไม่ได้ไปบำเพ็ญโลกเพื่อศีล เพื่อธรรมเพื่อบุญเพื่อกุศลแก่ตัวของเราเลย เราพอทุกสิ่งทุกอย่าง มีตั้งแต่เมตตา สงสาร สอนโลกสงสารทั้งหลายให้ประพฤติปฏิบัติตามศีลตามธรรม จะได้มีความอบอุ่นภายในจิตใจ

ตื่นขึ้นมาก็ให้ระลึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ก่อน แล้วไหว้พระย่อ ๆ ก็ได้ แล้วออกทำหน้าที่การงาน ไปที่ไหนขอให้ระลึกถึง พุทโธ ธัมโม สังโฆ ซึ่งเป็นธรรมอันเลิศประเสริฐสุดนี้เข้าสู่ใจ ใจจะมีสภาวะคือ พุทโธ หรือธัมโม หรือสังโฆ ติดแนบกับใจ เวลาทำการงานอะไรก็อย่าปล่อยอย่างวาง พุทโธ ธัมโม สังโฆ นี้เรียกว่าสภาวะของใจ สมนามว่าเราเป็นลูกชาวพุทธ ถือพระพุทธเจ้าคือพุทโธ ศาสดาองค์เอกเข้าอยู่ที่ใจนี้ เรียกว่าผู้ถือศาสนาพุทธให้มืออยู่ที่ใจ นี่ละการบำเพ็ญ-บำเพ็ญมาอย่างนี้ จนถึงขนาดได้สอนพี่น้องทั้งหลายเต็มเม็ดเต็มหน่วยไม่มีที่สงสัย

สำหรับบรรดาธรรมทั้งหลายที่หลวงตามาแสดงให้พี่น้องทั้งหลายนี้ หลวงตาพูดได้อย่างเปิดอกเลย ไม่มีคำว่าสะทกสะท้าน กลัวว่าใครจะมาตำหนิติเตียนว่าโอ้อวดว่าโกหกพกลม เราไม่มี เพราะธรรมประเภทนี้เป็นธรรมเหนือโลกเหนือสมมุติหมดแล้ว เรานำหย่อนลงมาสู่สมมุติ เพื่อผู้ที่อยู่ในสมมุตินี้มีเจตนาหวังศีลหวังธรรมก็จะได้ยึดเหล่านี้เป็นคติเครื่องเตือนใจ ดังที่เราแสดงเวลานี้ว่า เราบำเพ็ญมาตั้งแต่วันบวชจนกระทั่งบัดนี้ จนได้ผลเป็นที่พึงพอใจ ธรรมก็เต็มหัวใจแล้ว เราไม่หาธรรมที่ไหนอีกแล้ว แม้ที่สุดว่าทานิพพานเราก็ไม่หา เพราะนิพพานกับธรรมชาติที่บริสุทธิ์เต็มต้นภายในหัวใจมาแล้วเป็นเวลา ๕๐ กว่าปี นี่เต็มอยู่ในหัวใจ

เราสอนโลกมาเป็นเวลา ๕๐ กว่าปีมาแล้ว สอนด้วยความอímพอ ไม่ได้สอนด้วยความหวังบุญหวังกุศลหวังโลกามิส เขาเคารพนับถือกราบไหว้บูชา หาไทยทานมาถวาย เราจะได้มาก ๆ อย่างนั้นเราไม่เคยมีในหัวใจของเรา มีตั้งแต่ความเมตตาล้วน ๆ ตลอดมา นี่ผลแห่งการปฏิบัติด้วยความตะเกียกตะกาย ด้วยความฝืนความชั่วช้าลามก ที่มันไม่ยอมทำบุญให้ทาน รักษาศีล ภาวนา มันไม่ยอมให้เราสร้างคุณงามความดี

ให้พากันฝืนนะพี่น้องทั้งหลาย เราอยากเป็นคนดีให้ฝืนความชั่ว สิ่งที่เราจะทำเป็นความดี ความชั่วมันจะเข้ากีดกันทางของเราไม่ให้ทำ จะให้ทานอย่างนี้ เงินนั้นเราเคยซื้อเคยจ่ายมาตั้งแต่ไหนแต่ไร ได้มาเท่าไรจนไม่มีเงินติดมือ จ่ายได้ตลอดเวลาไม่มี ความตระหนี่ถี่เหนียวเลย นี่กิเลสพาจ่าย จ่ายแบบไม่อดไม่อัน จนกระทั่งไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัว บางทีกู่หนี้ยีมสินเขามา ติดหนี้เขาพะรุงพะรัง เพราะกิเลสพาจ่ายเป็นอย่างนี้ แต่เวลาเราหมุนเข้ามาที่จะจ่ายเพื่อการทำบุญให้ทานเหล่านี้ กิเลสมันหึงมันหวง

เงินบาทหนึ่งนี้ตั้งกันแล้วตั้งกันเล่า ยิ่งสมัยปัจจุบันนี้เงินบาทนี้มันเป็นกระดาษ ภาษาติดปาก ภาษาที่เราู้กันได้ชัดก็คือว่าไอ้หลังลาย เข้าใจไหม เงินแต่ละบาท ๆ นี้มันเป็นกระดาษ ไอ้หลังลายเหลือง ๆ เขียว ๆ แดง ๆ นี้เรียกว่าเป็นไอ้หลังลายทั้งนั้นแหละ เราหาเอาเท่าไร เงินจำนวนนี้ก็เลสเอาไปถลุงมากขนาดไหน คำว่าเสียตายเพราะกิเลสเอาไปถลุงไม่เคยมีในหัวใจดวงใดนะ แต่พอเราจะทำบุญให้ทาน ไอ้หลังลายเกิดเป็นพิษเป็นภัยต่อเรา ไม่อยากให้เราทำบุญให้ทาน กิเลสกวาดต้อนเอาไว้หมด ต้องได้ยื้อแย่งแข่งดีกัน

เอา จะไม่ได้จริง ๆ เหรอ เขาทำบุญให้ทานกันทั้งบ้านทั้งเมือง เช่น วันนี้ก็อำเภอทำบ่อเขาบริจาคทานมานักน้อยเพียงไร ต้นผ้าป่าเต็มไปหมดในลานของวัดนี้ ทำไมเราจึงให้ทานกับเขาเพียงบาทเดียวหรือสองสลึงก็ได้ ไม่ใช่เรานี้เป็นคนหมดคุณค่าหมดราคาไปแล้วเหรอ ถ้าไม่อยากหมดคุณค่าหมดราคา อย่างน้อยเงินหนึ่งบาทก็ควรแบ่งไปให้ทานสัก ๕๐ สตางค์ นี้เรียกว่าเราแย่งความตระหนี่ถี่เหนียวอันเป็นเรื่องของกิเลสออกมาทำบุญให้ทาน เราแยกฝืนกันเราก็ได้ ถ้าไม่ฝืนมันจะเอาไปถลุงหมดทั้งบาท มีก็บาทที่ร้อยก็พันบาท มันเอาไปถลุงทั้งหมด กิเลสกินไม่พอ กินเท่าไรไม่พอ ใช้เท่าไรไม่พอ เหมือนไฟได้เชื้อ ส่งเชื้อเข้าไปเท่าไรไฟเผาไหม้แหลกหมด ๆ

กิเลสคือไฟ สมบัติเงินทองข้าวของที่เรามาเพื่อกิเลสเอาไปใช้นี้ มันเผาแหลก ๆ หมดไม่มีอะไรเหลือติดเนื้อติดตัวเลย ตายไปความดีแม้ชนิดหนึ่งก็ไม่ได้ กิเลสเอาไปถลุงหมด แล้วยังลากเราไปลงนรก เพราะเอาไปถลุงแล้วเอาไปทำความชั่วซ้ำลามาก เงินทองข้าวของแทนที่จะมาทำประโยชน์ กลับไปทำโทษแก่ตัวเอง ก็กลายเป็นบาปเป็นกรรมลากเจ้าของลงนรกอีก ส่วนที่เราจะทำบุญให้ทานแล้ว บุญทานนี้จะพาไปสวรรค์ กิเลสมันไม่ยอมให้ทาน คนเราจึงไปสวรรค์ได้น้อย ไปนรกได้มากที่สุด ให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้นะ

เงินบาทหนึ่งให้แบ่งไว้ ๕๐ สตางค์ เรามาทำบุญให้ทาน เฉพาะวันนี้เขาทานกันทั้งบ้านทั้งเมือง เราทานกับเขาได้ไหม ถ้าเราทานกับเขาไม่ได้ก็เรียกว่าเรานี้เป็นคนบกพร่อง คนขาดบาทขาดตาตั้ง มีแต่กิเลสเอาไปถลุงอย่างเดียว ธรรมที่แบ่งไว้สำหรับเป็นเชื้อของมนุษย์ติดตัวไม่มีเลย เรียกว่าเราเป็นคน ๕๐ สตางค์ คือ ๕๐ สตางค์หนึ่ง กิเลสเอาไปกิน ยังเหลือแต่ซากของคน ๕๐ สตางค์ที่ให้ชื่อว่ามนุษย์ ๆ เท่านั้น ถ้าเราอยากเป็นคนเต็มบาทเต็มเต็งแล้ว ก็เราให้กิเลสเอาไปถลุงมากแล้ว บัดนี้เราจะแบ่งมาทำบุญให้ทานการกุศลสำหรับเรา นี่เป็นเชื้อสายอันดีงามที่จะให้เราเกิดเป็นมนุษย์สามารถที่จะให้ไปถึงพระนิพพานก็ได้ ด้วยอำนาจแห่งการทำบุญให้ทานนี้ ให้แยกให้แยะให้แย่งกันกับกิเลส ไม่อย่างนั้นมันเอาไปกินหมดจริง ๆ

การทำบุญให้ทานกิเลสวางทันที ๆ ไม่ว่าจะไรก็ตาม ถ้างงเป็นเรื่องของความดี แล้วกิเลสจะกัดจะขวางทันที ๆ ให้สังเกตดูหัวใจเจ้าของก็รู้ ไปที่อื่นพอได้ทราบข่าวหู กางขึ้นแล้วนะ เขาร้องเพลงที่นั่นเขาขับกล่อมที่นี้ ลูกทุ่งลูกกรุง เขาบารุงบ่าเธอ เขามี งานที่นั่นที่นี้ ไหนเขามีที่ไหน ขึ้นทันทีนะ เขามีที่ไหน มีที่นั่นที่นี้ โอ้ย ฉันก็อยากไป คึกคักไปเลย ไม่ทราบว่าจะนั่งเสื่อมุ้งผ้าหรือเปล่า มันปล่อยไปทั้งห้าทั้งหกก็ไม่ทราบเพราะ ความรีบด่วน เป็นอย่างนี้ก็ได้นะ นี่ถ้ากิเลสลากคนเลยลีมุ้งเสื่อมุ้งผ้าไป พอชวนไปวัด ไปวา โอ้ย วันนี้ฉันเหนื่อยมาก ฉันทำงานทำการทั้งวันไม่มีเวล่ำเวลา ถ้อยอย่างนั้นขอฝาก เงินไปทำบุญกับเขาบ้าง รับฝากเงินไปทำบุญกับเขาบ้าง เงินของฉันก็มี ๕๐ สตางค์ ถ้า หากฉันให้ไปแล้วลูกของฉันก็ไม่ได้กินอะไรแล้ววันนี้ สุดท้าย ๕๐ สตางค์ก็ไม่ได้ ว่าเอา ไปให้ลูกมันไม่ได้ให้ลูก มันเอาไปให้กิเลสกินกันหมดเลย นี่กลมายาของกิเลสมัน หลอกลวงอย่างนี้ ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบทั่วหน้ากัน

การสร้างบุญสร้างกุศลต้องถือว่าเป็นข้าศึกกับกิเลส ต้องได้ฝืนกัน ไม่ฝืนไม่ได้ เวลาเรายังไม่เคยทำบุญให้ทานกิเลสหนาแน่นมากนัก มันจะไม่ยอมให้เลยแม้สตางค์ หนึ่ง ไปทำบุญให้ทานเพื่อการกุศลเป็นประโยชน์สำหรับเรา มันจะโกยเอาเป็น ประโยชน์สำหรับมัน แล้วเอาไฟมาเผาเราตลอดเวลาที่ทั้งนั้น ให้พากันจำเอาไว้ เมื่อเรา ฝืนคราวนี้ฝืนคราวหน้า ฝืนได้น้อยบ้างมากบ้าง ฝืนหลายครั้งหลายหนกิเลสก็ค่อยอ่อน ตัวลงไป สุดท้ายไม่ได้ทำบุญให้ทานวันหนึ่ง ๆ อยู่ไม่ได้

คนที่เหนียวแน่นนั้นละ ตระหนี่ถี่เหนียวมากที่สุด เวลาฝืนมันหลายครั้งหลาย หนแล้วเราก็กินบุญให้ทานได้อย่างสะดวกสบาย มิหนำซ้ำวันไหนไม่ได้ทำบุญให้ทาน เช่น วันนี้ไม่ได้ใส่บาตร โห วันนี้พระท่านมาบิณฑบาตผ่านไปแล้วไม่ได้ใส่บาตร เสียใจ นี้เรียกว่าบุญกุศลเตือนเราแล้ว ถ้าเราทำได้ทำบุญทำกุศลวันนั้นได้ใส่บาตร แล้วเราชุ่มเย็น จิตใจของเรา นี้เรียกว่ากิเลสเปิดทางให้แล้ว เพราะเราต่อสู้มันไม่หยุดไม่ถอย ให้พี่น้อง ทั้งหลายต่อสู้อย่างนั้นนะ

เขาชวนก็ตามไม่ชวนก็ตามไปวัดไปวา ความสุขเป็นสมบัติอันล้ำค่าของเรา เรา จะหาเอง ใครชวนก็ดีไม่ชวนเราก็กินได้เอง ทำบุญให้ทานตามกำลังความสามารถของ เราได้เอง เราไม่ต้องไปหาเอาจากผู้ใดละ เมื่อเรามีบุญมีกุศลแล้วมันก็เปิดทางให้ไป ทางบุญทางกุศลก็ไปได้ง่าย ๆ อย่างนี้แล ให้พากันจำเอาไว้ อย่าเกิดมาเฉย ๆ ตื่นขึ้นมา แล้วมีแต่หาอยู่หากินวิ่งเต้นชวนชวายเป็นเหมือนสัตว์เดรัจฉาน การกุศลศีลทานไม่มีเลยนี้ ใช้ไม่ได้นะ เสียมากที่สุดมนุษย์เรา ต้องมีการสร้างบุญสร้างกุศลศีลทานเพื่อเป็นเชื้ออัน ดีงามหรือเลิศเลอแก่ภูมิมนุษย์ของเราด้วย

เราสร้างที่อยู่อาศัยปัจจัยเครื่องอาศัยไปวันหนึ่ง ๆ เพื่ออยู่เพื่อกินเพื่อหลับ เพื่อนอนก็สร้าง นี่เรียกว่าเราแบ่งสันปันส่วนให้ทั้งสมบัติทางกายได้อาศัย ทั้งสมบัติทางจิตใจคือบุญกุศลก็ได้อาศัย อย่าได้ปล่อยไปเลย ๆ เกิดมาตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งวันนี้เคยให้ทานไหม ถ้าลงว่าไม่เคยให้ทานเลยแล้วหมดนะ บอกอย่างนั้นเลย ชีวิตของคนทั้งคนนี่ตั้งแต่เกิดมาอายุเท่าไรแล้ว ไม่เคยให้ทานกับเขาเลย เรียกว่าล้นท่าหมดคุณค่าหมดราคามาตลอดจนกระทั่งวันนี้ ถ้าวันนี้ยังไม่ได้สติสั่งทำบุญให้ทานไม่ได้แล้ววันนี้ก็ติดอีก วันหน้าก็เป็นอีก มนุษย์ขาดไปเรื่อย ๆ เหลือตั้งแต่ซากมนุษย์เท่านั้น

ซากมนุษย์เป็นประโยชน์อะไร เราดูซากผีนั้นนะ ตายลงไปแล้วไม่เห็นเกิดประโยชน์อะไร เป็นซากผีไปแล้ว ซากผีตายทั้งเป็นไม่มีคุณงามความดีติดตัวนี้ยิ่งแล้วยิ่งเลย อย่าให้มีในกายในใจมนุษย์เรา วันหนึ่งขอให้ได้ทำบุญให้ทาน นี่เป็นรากฐานอันถูกต้องดีงามของศาสนาทุกองค์ ท่านสอนไว้อย่างนี้ ให้เราได้ทำบุญให้ทาน รักษาศีลก็ให้รักษา ศีลเป็นสมบัติของเราทำไมเราจึงรักษาไม่ได้ ศีลเพียง ๕ ข้อเท่านั้นยากลำบากอะไร เราพยายามรักษาให้ได้ ไม่ได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยก็ให้ได้ในข้อใดข้อหนึ่งก็ยังดี มีศีลติดตัวบ้าง

แล้วการเจริญเมตตาภาวนา ไปที่ไหนให้ระลึกถึง พุทโธ ธัมโม สังฆโม ติดหัวใจของเราอยู่เสมออย่าปล่อยอย่างว่าง นี่คือที่พึ่งอันล้ำเลิศของใจ ไปที่ไหนให้มี พุทโธ ติดใจ ๆ เรียกว่าผู้มีศาสนาติดตัว ยิ่งเวลาจะหลับจะนอนไหว้พระเสร็จเรียบร้อยแล้ว ให้พากันนั่งภาวนาบ้างนะ จะนั่งพับเพียบ ขัดสมาธิ ทำใดก็ได้ แล้วตั้งความสำรวมจิตใจของเราไว้กับคำบริกรรมคือ พุทโธ หรือธัมโม หรือสังฆโม หรือธรรมบทใดก็ได้ มีสติตั้งมั่นอยู่ในคำบริกรรมของตน ไม่ให้จิตใจของตนส่ายสไปในที่ต่าง ๆ ให้อยู่กับคำว่า พุทโธ ๆ เมื่ออยู่กับคำ พุทโธ ไปนาน ๆ จิตใจของเราจะสั่งสมความชุ่มเย็นขึ้นจากตัวเอง แล้วกลายเป็นความสงบเย็นใจขึ้นมาภายในจิตใจของเรานั้นแล นี่เรียกว่าบุญกุศลเกิดขึ้นจาก พุทโธ ๆ ให้พากันทำอย่างนี้อย่าปล่อยอย่างว่าง

เราเป็นคนไม่ใช่เป็นสัตว์ สัตว์ล้มที่ไหนนอนที่นั่นเลย มนุษย์นี้จะล้มที่ไหนก็ต้องมีลวดลายของมนุษย์ มีพุทธมิตธรรมมีสงฆ์มีศาสนาติดเนื้อติดตัวของเรา จึงจะเรียกว่ามนุษย์เต็มแบบเต็มฉบับเต็มมนุษย์ คือลูกแห่งชาวพุทธของเราโดยแท้ มีศาสนาติดตัวหลับกับพุทโธ หรือธัมโม หรือสังฆโม ตื่นขึ้นมาก็ไหว้พระเสียก่อนแล้วไปทำบุญให้ทานหรือไปทำกิจการอื่นใดก็ให้ไป แต่พุทโธให้ติดแนบกับใจ นี่เรียกว่าผู้มีศาสนาติดตัวอย่าลืมในวันหนึ่ง ๆ

วันนี้หลวงตาได้มีโอกาสมาสอนพี่น้องทั้งหลาย เพราะนาน ๆ จะได้มา บางรายก็จะไม่มีพุทโธ ธัมโม สังฆโม ติดหัวใจเลย ใจนั้นมีแต่ไฟนแต่ไฟ มีแต่ความโลภ ความ

โกรธ ราคะตัณหา ซึ่งเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ตลอดเวลาหาจุดที่หมายไม่ได้ หาที่พึ่งที่อาศัยไม่ได้ เพียงลมหายใจผออด ๆ อยู่วันหนึ่ง ๆ อยู่ก็ไม่มีหลักเกณฑ์ ตายไปก็ไม่มีหลักเกณฑ์ คนไรที่พึ่ง คนไม่มีพุทธ ธัมโม สังโฆ ในใจเรียกว่าคนไรที่พึ่ง คนไม่มีบุญมีกุศลทานศีลภาวนาติดใจ เรียกว่าคนไรที่พึ่ง

จะมีหอปราสาทราชมณเฑียรก็หลังก็ตาม มีสมบัติเงินทองข้าวของก็หมื่นก็แสนก็ล้านก็ตาม มีไร่นารัฐสวนก็แปลงก็ตาม มีบริษัทบริวารมากน้อยเพียงไรก็ตาม สิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งภายนอกพึ่งไม่ได้ ไม่มีความหมายอันใดเลย เวลาตายแล้วตายแต่เราคนเดียวเท่านั้นนะ สมบัติเงินทองข้าวของเขาไม่ได้ติดตามไปด้วย บริษัทบริวารไม่ได้ติดตามไปด้วย เราก็คือเป็นโมฆบุคคล ตายไปเปล่า ๆ ขาดทุนสูญุดอกหาความดีงามไม่ได้เลย อย่างนี้ขออย่าให้มีในชาวพุทธของเรา

ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ตั้งอกตั้งใจบำเพ็ญกุศล จิตนี้เป็นของล้ำเลิศ เมื่อมีธรรมเข้าสู่ใจ ใจจะสว่างไสวมีความสงบร่มเย็น เวลามีสีวิตอยู่ใจก็เยือกเย็นกับบุญกับกุศล ตายไปแล้วบุญกุศลนี้แลจะพาเราไป ส่วนสมบัติเงินทองข้าวของภายนอกนั้น เป็นแต่เพียงอาศัยชั่วคราวเวลาเท่านั้น เราอย่าไปติดแน่นกับมันจนเกินเนื้อเกินตัว จนเสียตัวไป เพราะความหลง ความโลภ ในสมบัติทั้งหลายเท่านั้น ได้เท่าไรไม่พอ ๆ ตายแล้วไม่เห็นได้อะไรติดตัวไปเลยนี้โง่มากมนุษย์เรา ขอให้พี่น้องทั้งหลายจงจำธรรมะเหล่านี้ไว้ให้ดี

หลวงตาอุทิศสำหรับพยายามสอนพี่น้องทั้งหลายด้วยความตั้งอกตั้งใจ รู้สึกว่าชาวพุทธเรานี้ว่าแห้วมากทีเดียวเรื่องที่พึ่งของใจไม่ค่อยมีและไม่มีกันเลย มีตั้งแต่ไขว่คว้าหาสมบัติเงินทองข้าวของไร่นาสาโท ยศลาบรรดาศักดิ์ หามาแล้วก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร หาทั้งวันได้มาแต่ความผิดหวัง ๆ มากต่อมาก ตื่นนอนขึ้นมาไปหาความสุขแล้ว เวลาได้มาแต่ความทุกข์ล้วน ๆ ความทุกข์ล้วน ๆ เรื่อยมา ๆ ความสุขที่จะสมหวังตามที่ไปหาไม่เห็นมีรายใดก็ดี นี้เพราะหาผิดทาง หาด้วยอำนาจของความโลภ ได้มาเท่าไร ความโลภก็ล้นกินหมด หามาด้วยอำนาจของราคะตัณหา หามากเท่าไร ได้เมียหลายคนเท่าไรยิ่งเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ผิวเมียบของตัวเอง

ผู้สาวคนนี้สวย ผู้สาวคนนี้งาม เมียนั่งแนบข้างนอนแนบข้างไม่ดู มันไปดูแต่อีสาวพากันน่านู่นว่าเป็นของดีของดี ครั้นไปคว่าเอามาแล้วก็มาเผาอีก นี่ละราคะตัณหาพาหามันหามาอย่างนี้ละ เอาพินเอาไฟมาเผาอีก ผู้หญิงก็เก่ง ผู้ชายก็เก่ง หาผิวไม่พอ หาเมียไม่พอกับความต้องการ หามาได้แล้วเอามาเผาอีกแหวกเหลวไปหมด นี้ก็เลสหามาหามาอย่างนี้ละ ถ้าธรรมพาหาท่านไม่ได้หาอย่างนี้ เมียบคนนี้ได้ตกลงปลงใจกันเรียบบร้อยแล้วว่าเป็นเมียของเรา ตัดสินใจกันเรียบบร้อยแล้วตั้งแต่วันแต่งงาน ทุกสิ่ง

ทุกอย่างลงกันได้อย่างขาดตัวเลย เป็นเมียของเรา เป็นผ้าของเรา ฟังเป็นฟังตายต่อกัน ได้ตลอดไป มีความซื่อสัตย์สุจริต มีความอบอุ่นต่อกัน นี่ละธรรมชาติ หาเมียเดียวผัวเดียวเท่านั้นไม่ต้องหามาก นี่เป็นสุข

จะมีการอดบ้างอึดบ้างก็ตาม ขออย่าให้มีไฟกองนี้มาเผาครอบครัวก็แล้วกัน ถ้าไฟผัวไม่พอเมียไม่พอมานเผาเมื่อไรแล้ว สมบัติเงินทองข้าวของไม่มีความหมายอะไรเลย เพราะไฟกองนี้เผาหมด นี่ละหาด้วยอำนาจของราคะตัณหา ให้พากันงดขาดสะบั้นไปเลยนะ ให้เด็ดกับตัวเอง มีเมียแล้วไปหาที่ไหนอีก ให้ถามตัวเองอย่างนี้ มีผัวแล้วไปหาที่ไหนอีก เมียคนนั้นกับเมียของเราต่างกันอย่างไรบ้าง เอ้า ถามตัวเองเข้าไปให้แม่นยำนะ มัดคอกให้มันอยู่ มัดคอกกิเลสตัณหาที่มันหาไม่พอได้ไม่พอนี้ มัดคอกมันเข้าไป

เอ้า ผู้หญิงคนนั้นกับเมียของเราเป็นผู้หญิงด้วยกัน เอามายืนจังก้าต่อหน้ากันนี้ เอาให้เห็นชัด ๆ นี่เรียกว่าฆ่ากิเลส มัดคอกกิเลสมัดคอกอย่างนี้ ไม่อย่างนั้นมันไม่อยู่นะ มันยังจะแอบแฝง ๆ ไป เห็นผู้หญิงที่ไหนตาสอดตาแทรกตาแมวสู้ไม่ได้ ตาหมากก็ยิ่งสู้ไม่ได้อีกถ้าเห็นผู้หญิงที่ไหน เมียอยู่ข้าง ๆ มันไม่ได้สนใจนะ มันสอดแทรกไปหาเมียที่จะเป็นพินเป็นไฟมาเผาไหม้มันนั่นแหละ

เอ้า เพื่อจะให้เห็นกันอย่างจริงจัง ๆ เอาสักขีพยานมาจ้ง ๆ มายืนจังก้าต่อหน้ากันเอาเมียเรามายืนตรงนี้ ผู้หญิงสาว ๆ ที่เรารักมาก ๆ เอามายืนข้าง ๆ กันนี้ เอ้าเปิดออก ผู้หญิงคนนี้มีกี่ที ผู้หญิงคนนั้นมีกี่ที มันมีกี่นม ถ้าว่าเมียของเรามี ๒ นมมีทีเดียวคนนั้นมี ๑๐ นมมี ๑๐ ที เอ้า แม่อีหนูสู้เขาไม่ได้นะ แกมีทีเดียว แกมีนมสองนม นี่เขามีตั้ง ๑๐ ทีรอบตัวของเขามีแต่ทีทั้งนั้น นมเขาก็รอบตัว นี่แม่อีหนูสู้เขาไม่ได้ ยอมให้เขาเสียอย่างนี้ก็พอเป็นไป ยอมเพราะแพ้เขาใช้ไหม อันนี้เขาก็มีอันเดียวเราก็มีอันเดียวเอามาเผาหัวมันทำไม นี่เรียกว่าตั้งปัญหาถามเจ้าของ

พี่น้องทั้งหลายอย่าเข้าใจว่าหลวงตานี้หยาบโลน กิเลสตัวนี้มันหยาบโลนสุดยอดต้องตามติดกัน เอาฟาดกันแหลกอย่างนี้เข้าใจไหม มายืนต่อหน้าต่อตาให้เห็น เอ้าทีนี้ผู้หญิงคนนี้เป็นอันว่าตกลงนะ เรียกว่าหญิงคนนี้กับเมียเรามันเท่ากันแล้วปิดมันออกไม่ใช่เมียของเรา เอาเมียของเราเป็นคู่ครองฝากเป็นฝากตายกันไว้ ทีนี้ผู้หญิงก็เหมือนกัน เอาแบบเดียวกันอย่าให้ผิดกันเลย น้ำหนักมันเท่ากัน ผู้หญิงหาผัวไม่พอ ๆ เห็นผู้ชายที่ไหนตาสอดตาสาย ดีไม่ดีเห็นหมากก็ตาสอดเข้าไป เพราะกิเลสราคะตัณหาไม่พอ

เอาผู้ชายคนนั้นมายืนอีก เอาอย่างนี้นะ ผู้ชายคนนี้นายืนจังก้าอยู่ที่นี่ แล้วเอาผู้ชายของเราผัวของเรามายืนจังก้านี้ เอ้าเปิดออก มันเป็นอย่างนี้มันมีกี่ควยไอนี้ล่ะ ทำไมถึงรักชอบมันนักหนา ครั้นเปิดขึ้นมามันก็มีควยเดียว ผัวเราก็มีควยเดียว เอ้า มันใหญ่มันโตมากกว่ากันยาวกว่ากันขนาดไหน คนนี้ควยมันเท่าต้นเสานี้เธอ ผัวเราควยมัน

เท่านี้ แล้วตัวคนนั้นควยมันเท่าต้นเสา ความยาวมันได้สามวาหรือ มันก็เท่ากัน เมื่อเท่ากันแล้วฟาดหน้าผากมัน โล่กลับไป อย่างงี้แต่ต่อไป ตัวคนนั้นกับตัวคนนี้มีเท่ากันทุกอย่าง ไม่มีอะไรเหลือมล้ำต่ำสูงต่างกันพอจะหาแพะหาชนะกันได้เลย ก็เลิกกันใช้ใหม่ละ

ถ้าหากว่าเขามี ๑๐ ควย แล้วควยหนึ่ง ๆ ยาวได้ ๓ วา ๔ วาเท่ากับเสาโทรเลข เอ้า ยอมให้มันเสีย แต่นี่มันเท่ากันเห็นใหม่ละ นี่ละกิเลสมันกำเริบเสิบสานมันหลอกมันลวงนะ ผู้ชายของเราเหมือนผู้ชายคนนอกมันก็เหมือนกัน มันไปหาต้นหาดีด นี่ละเอาไฟมาเผาทั้ง เพราะฉะนั้นจึงจับมันมาเผาต่อหน้าต่อตา เปิดออก เปิดออกแล้วนี่กว่ามันจะมี ๑๐ ควยมันมีควยเดียว เอาไฟตำหำมันอีกด้วยเข้าไป มีงมีควยเดียวมาอวดทำไมว่าอย่างนี้ ตัวกูก็มีควยเดียว มีงก็มีควยเดียวมาอวดทำไม เอาไฟตำหำมันเลยเข้าใจใหม่ อย่างนั้นมันจะยอม นี่ละเรียกว่าพูดให้มันถึงพริกถึงขิง น้ำหนักเท่ากัน ไม่มีคำว่าหยาบว่าโลน พี่น้องทั้งหลายอย่าเข้าใจว่าเป็นความหยาบโลนนะ ไม่มีหยาบโลน เพราะกิเลสมันหยาบโลนยิ่งกว่านั้นถึงเอาไฟมาเผาทั้ง การพูดสั่งสอนเพื่อหาเหตุหาผล ไม่ได้หยาบโลน ไม่ได้เอาไฟมาเผาทั้ง พรากไฟออกจากกันต่างหากระหว่างผิวเมีย อย่าหาเรื่องราวมายุ่งเหยิงวุ่นวายนะ

ศีลข้อนี้เป็นศีลข้อสำคัญมาก เข้าใจใหม่ พวกญาติโยมผู้ชายผู้หญิงมีผิวมีเมีย ให้จำคำสอนของหลวงตานี้ไว้ให้ดี ไปแล้วจะสงบร่มเย็น ผากเป็นผากตายกันได้ มีอะไรเรียกว่าอบอุณหต ครอบครวัเหยาเรือนเราจะอดจะอิมบ้างก็ไม่เป็นไร ขอให้มีความผากเป็นผากตายชื่อสัตย์สุจริตต่อกัน ลูกเต้าหลานเหลนเกิดขึ้นมาถือพ่อถือแม่เป็นหลักเป็นเกณฑ์ เป็นแบบเป็นฉบับ เห็นพ่อเห็นแม่มีความจงรักภักดี มีความรักความอบอุณหตต่อกัน ลูกเต้าหลานเหลนเกิดขึ้นมาก็อบอุณหตภายในใจ ไปที่ไหนเป็นผู้เป็นคน ไม่ถ่อไม่มองไม่เซอะ ๆ เซะ ๆ เหมือนเด็กที่พอกับแม่เอาไฟมาเผาทั้งในบ้าน ทะเลาะกันแล้วลูกไปโรงร่ำโรงเรียนเรียนหนังสือไม่รู้เรื่องเลยนะ ยืนถ่อยืนมองเพราะคิดแต่เรื่องพอกับแม่เอาไฟเผาทั้ง

ที่นี้พ่อแม่ติดต่อกันลูกก็รื่นเริงบันเทิง ครอบครวัไหนก็มีเหมือนกัน มีความรื่นเริงบันเทิงต่อกันอย่างนี้แล้ว นี่ละศีลธรรมพาโลกให้ร่มเย็นอย่างนี้ พี่น้องทั้งหลายยังไม่ทราบหรือว่าศีลธรรมให้ความร่มเย็นแก่โลก ลองฝืนศีลฝืนธรรมไปซี ผัวกับเมียเหมือนหมากัดกันเลยนะ แผลกไปเลย นี่ละฝืนศีลฝืนธรรม ท่านสอนไว้เพื่อศีลเพื่อธรรม ให้เราตั้งใจประพฤติปฏิบัติ

การภาวนาก็เหมือนกัน วันหนึ่ง ๆ ขออย่าปล่อยอย่าวาง นึกพุทโธ ๆ อยู่ภายในใจ ให้ใจได้เกาะกับพุทโธ หรือธัมโม หรือสังโฆ แน่วอยู่ในนั้น สติตั้งให้ดี นี่เรียกว่า

ภavana ใจจะได้อาศัยอันนี้ ใจเป็นของไม่ตายนะ ต้องอาศัยธรรมนี้เป็นเครื่องหล่อเลี้ยง ตลอดเวลาใจจะมีความสงบร่มเย็นเป็นสุขตลอดไป

การแสดงธรรมให้พี่น้องทั้งหลายฟังวันนี้ก็รู้สึกว่ธาตุชั้นค้อยอ่อนลง ๆ ถ้าเทศน์มากไปกว่านี้ก็เห็นจะไม่ไหวแล้วแหละ อย่างนี้จะการเทศน์ว่าการไปที่ไหนไม่สะดวกสบาย ก็เพราะธาตุชั้นไม่อำนวยให้ พอเทศน์ไป ๆ มันอ่อนลง ๆ วันนี้การเทศน์ว่าการให้พี่น้องทั้งหลายฟังก็ควรจะได้เป็นคติตัวอย่างอันดีงามไปปฏิบัติต่อตนเอง เรื่องผิวเรื่องเมื่อยก็จะสงบร่มเย็น ต่างคนต่างปฏิบัติหน้าที่การงานด้วยความมีศีลมีธรรม แล้วจะมีความเจริญรุ่งเรือง การแสดงธรรมในวันนี้ก็เห็นว่าสมควรแก่เวลา ขอความสวัสดีจงมีแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd